

[Kirkeministeren.]

lens område i årenes løb har vist en virkelig vilje til at hjælpe. Jeg tror, man gør klogt i at tage disse forhold i betragtning, hvis man nu i udvalget vil til at undersøge, hvorvidt det, der er foreslået, er tilstrækkeligt eller ej. Det er jo f. eks. også noget nyt, hvis man nu, som det ærede medlem hr. Arnth Jensen talte om, skulle til at yde tilskud også til lærerboliger.

Både det ærede medlem hr. Arnth Jensen og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen var inde på forsamlingshusene. Det ligger ganske vist i hvert fald i periferien af det, vi drøfter her i dag, men jeg vil dog gerne sige noget også herom. Hvis der findes nogen mulighed for under et eller andet ministerium at yde støtte til en forbedring af forsamlingshusene, har det min største interesse. Jeg kan ganske underskrive, hvad der blev sagt, at disse forsamlingshuse mange steder ligger i en tilstand, vi ærlig talt ikke kan være bekendt, en tilstand, som bevirker, at de overhovedet ikke kan opfylde de formål, de burde kunne opfylde. Det er blevet sagt af en, der interesserer sig meget stærkt for dette spørgsmål, at forsamlingshusene i nogen grad bør være som en slags hjem. De er det sted, hvor ungdommen, i hvert fald den interesserede ungdom, skal tilbringe en stor del af sin fritid. Det er ganske urimeligt, hvis man bliver ved at holde disse forsamlingshuses niveau så lavt, som man gør i øjeblikket, og jeg er ganske enig med de to ærede ordførere i, at der her er et område, man bør have opmærksomheden henvendt på.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen ville også have undersøgt, om tilskuddet til friskolerne er i orden. Med hensyn til det spørgsmål må jeg henvise til den udvalgsbehandling, der skal finde sted.

Endelig sagde det ærede medlem, at han havde det mod selve 1937-loven, at den var et påbud, medens den burde have været et tilbud. Jeg skal ikke have noget imod, at der er så vidtgående frihed som muligt, men på den anden side tror jeg også, der på dette område bør være en grænse. Det må ikke være sådan, at en og anden kommune, hvis styre måske overhovedet ikke har sans for denne side af sagen og forsømmer denne opgave, skal kunne holde kommunen i en tilstand på det undervisningsmæssige område, som ikke er heldig.

Jeg synes ikke, man med rette kan sige, at der ligger noget uheldigt i de bestemmelser, som indeholdes i dette lovforslag, og jeg kan — uden at jeg skal luften

megen sagkundskab på dette område — sige ligesom det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, at jeg tror ikke, tiden er inde til at standse op og undersøge, om man nu ikke skulle lægge det hele om. Jeg tror, det ville virke noget akavet at standse op på et tidspunkt, da man endnu ikke tilnærmelsesvis har gennemført loven af 1937, da der står så utrolig meget arbejde tilbage at gennemføre, før denne lovs krav er opfyldt, hvis hovedlinier vi dog vist allesammen er så nogenlunde enige om. Jeg vil i hvert fald ikke tilråde det. Jeg tror, det er rigtigt, at man nu må søge at komme igennem med den så godt som muligt og så langt som muligt og få fuldført det arbejde, man har stræbt efter at få fuldført siden 1937, inden man standser op og så at sige bryder linien.

Til det ærede medlem hr. Karl Olsen vil jeg sige, at vi er virkelig allesammen klar over den hårdt anspændte økonomi, der gør sig gældende også for statens vedkommende. Vi er allesammen klar over, at der må være tale om en vis forsigtighed. Men der er jo her ikke tale om, at vi nu pludselig kommer og påbyder noget nyt; der er tale om en ajourføring, om, at staten siger, at den indenfor en vis rimelig ramme må hjælpe kommunerne til at fuldføre 1937-loven.

Jeg vil videre sige til det ærede medlem, at ligesom der nu er åbnet adgang for forsøgsarbejder ved seminarierne og efter dette lovforslag også bliver givet mulighed derfor indenfor folkeskolen, er det klart, at der også må gives den fornødne frihed ved gymnasierne. Hvorvidt der er krise for folkeskolen, tror jeg, jeg vil overlade til andre kræfter at diskutere. Der er visse slagsmål, man ikke absolut skal blande sig i, når det ikke er strengt nødvendigt.

Jeg har da endelig kun tilbage at sige, at jeg er glad ved den tilslutning og støtte, der lå i det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens forskellige udtalelser, bl. a. om, at fristerne må synes at være rimelige, og at man med det, der nu foreligger, kan se, at statens tilskud er forholdsvis større, end da man startede arbejdet efter 1937-loven.

Jeg tror, jeg hermed har fået svaret på de væsentligste af de bemærkninger, der har været gjort angående lovforslaget. Jeg takker endnu en gang de ærede ordførere for den tilslutning til lovforslagets hovedlinie, de har givet, og udtaler håbet om, at det må lykkes i udvalget at nå til enighed, således at lovforslaget kan ophøjes til lov i denne samling.